

Vriendelijke, belangstellende Duitsers – zwijgzame, ernstige Denen

Wandelen over de *Ochsenweg* of *Haervejen*

Tekst **Marijke van Ittersum** Foto's **Gerl van Ittersum**

Het is heerlijk om te lopen. Het is nog veel beter als je loopt op een pelgrimspad. De extra dimensie die dat geeft, maakt dat we na Santiago, Rome en Crough Patrick (in Ierland) uitkeken naar een pelgrimspad in een andere kompasrichting. Het zou het noorden worden. De *Ochsenweg* (Duits), of *Haervejen* (Deens) gaat van Hamburg, via Flensburg naar Fredrikshavn (of je neemt de aftakking naar Hirtshals). In Frederikshavn kun je oversteken naar Zweden en naar het klooster van St. Birgitta in Vadstena lopen. En dat leek ons nou een goed plan.

We sluiten altijd aan bij een plaats waar we vanuit Gouda al eens eerder heengelopen zijn en zo liepen we in mei 2018 en augustus 2019 van Nieuweschans naar Aalborg. Nu zijn wij geen “snelgrims”.

We vinden het prettig om af en toe een rustdag te nemen. Er is altijd zoveel te zien in dorpjes en stadjes aan musea, kerken; overal kom je onverwachte bijzonderheden tegen. We lopen het liefst met een rugzak waar zo min mogelijk in zit (de mijne weegt nog geen acht kilo, inclusief water) en zonder vooropgezet plan; al is het wel erg prettig om 's morgens al te weten dat je 's avonds in ieder geval een bed hebt om te slapen.

Onderdak vinden

Natuurlijk is dit allemaal uit het pre-corona-tijdperk. De pandemie heeft intussen alles veranderd. Daar kwamen we ook achter toen we dit jaar in drie weken van Halle naar de Duits-Poolse grens liepen. Maar dat is een ander verhaal. Terug naar de Ochsenweg. Een slaapplek vinden in het noorden van Duitsland ging in

Sleswig, Noord-Duitsland

2018 probleemloos. Er was een keur aan vrij goedkope onderdakadressen die je makkelijk digitaal (of telefonisch) kunt regelen. In Denemarken was een slaappleaats vinden wel problematisch. De herbergen gingen per 1 september dicht en ander onderdak langs de Haervejen bleek vrij dungezaaid. Zozeer zelfs dat we onze tocht in 2019 van tevoren van dag tot dag moesten vastleggen, best vervelend. Maar er zijn veel meer verschillen tussen het noorden van Duitsland en Denemarken.

Zo is het noorden van Duitsland kleinschaliger, het landschap dichter bewoond en vriendelijker. Het is natuurlijk ook een kuststreek, dat is anders dan dat je “middenin” een land loopt. Overal zie je bloemen: aan alle balkons, in elke tuin staan goed onderhouden bloembakken en

vaak rhododendrons in ongelofelijke varianten. Langs alle wegen en paden staan wilde bloemen, de lucht geurt ernaar. En vlak de bakkertjes niet uit (*Kaffee mit Kuchen!*). Heel af en toe was het niet gemakkelijk om een supermarkt te vinden, maar meestal lukte dat wel. Omdat we het grootste deel niet over een erkend pad maar op gps liepen, kwamen we geen herbergen tegen. De mensen waren altijd vriendelijk en vaak belangstellend; jee, waar gaan jullie nou heen?

Keurig aangeharkte grassprietjes

En dan ga je de grens over. Ik vind het altijd weer wonderlijk dat binnen een kilometer (lopen) alles anders is. Denemarken is voornamelijk verlaten. Nergens zie je mensen, dorpen zijn plekken waar je alleen slaapt. Het is een keurig aangeharkt

landschap waar overal de Deense vlag uitbundig wappert en geen grasspriet de verkeerde kant op wijst. De Haervejen is goed aangegeven en je loopt (meestal) over fraaie, vaak onverharde paden. Maar o wee, als je daarbuiten komt, dan heb je direct een probleem wat voorzieningen betreft. Denemarken is ingesteld op de autobezitter. En omdat de herbergen op 1 september dicht zijn, ben je daarna aangewezen op hotels of Airbnb (wat overigens een misleidende benaming is, want *breakfast* wordt nimmer verstrekt). Als je budget dat toelaat tenminste, want Denemarken is een duur land.

Waar je in Duitsland voor twee personen voor acht euro verrukkelijke koffie met een stuk taart krijgt (en er zijn alleen maar grote stukken taart), betaal je in Denemarken gemakkelijk het dubbele (en krijg je de helft van de taart). Dit is eigenlijk exemplarisch voor alles. Daarbij is Denemarken onpersoonlijker. Het lijkt de Denen eigenlijk niet te interesseren of je er nou bent of niet. Onderdak kom je binnen met een code op een sleutelboxje; als je strandt, is er niemand die spontaan hulp aanbiedt. Dat neemt niet weg, dat we ook ontzettend aardige mensen in Denemarken ontmoet hebben, die ons bijvoorbeeld naar een supermarkt brachten wat ons kilometers lopen scheelde. Maar over het algemeen is men gereserveerd, op een afstand.

Van spoorlijn tot fietspad

Ook in Denemarken kom je schattige kerkjes tegen, die er allemaal hetzelfde uit zien: een rood pannendak, wit gepleisterde muren en grijsblauw geverfde banken. En ook in Denemarken vind je grappige museumpjes. Het museum van Harold Blauwtand (de Willem van Oranje van Denemarken) in Jelling mag niet onvermeld blijven. Het was een tikje onverwacht om daar in woord en beeld te zien dat de Vikingen eigenlijk gewoon hardwerkende huisvaders waren met een goede inborst en een gedreven neiging tot handeldrijven en het vervaardigen van fraai houtsnijwerk. Geen woord

over de plunderende, moordende en brandschattende horde die in heel Europa kloosters en kerken plunderde. Wat een verfrissende kijk op de zaak. Een ander pluspunt zijn beslist de voormalige spoorlijntjes, die zeker in het noorden van Jutland omgebouwd zijn tot fiets-voetpaden. Erg comfortabel lopen en je hebt er ook (picknick) banken op prettige afstanden van elkaar. Maar ja, in Duitsland kom je weer overal hutten tegen, waar je droog zit. En er rijden bussen naar de meest onwaarschijnlijk kleine dorpjes, zodat er overal overdekte bushokjes te vinden zijn. Die bushokjes troffen we overigens ook dit jaar weer in het uiterste oosten van Duitsland aan.

Lopen is een ernstige bezigheid

Omdat de Haervejen eigenlijk het

Pieterpad van Denemarken bleek te zijn, kwamen we daar net zo weinig “echte” pelgrims tegen als in het noorden van Duitsland, namelijk nul.

Het lijkt de Denen eigenlijk niet te interesseren of je er nou bent of niet.

Niemand die zich voorgenomen had om ooit eens naar Santiago te lopen. Het is natuurlijk ook wel een heel eind vanuit het noorden van Jutland. Ook opvallend: in Denemarken lopen vrij veel jonge(re) mensen over de Haervejen; bijna altijd lopen ze van noord naar zuid. Ze zijn echter niet geneigd tot het maken van een praatje. Lopen is kennelijk een ernstige bezigheid.

Samenvattend kunnen we echter iedereen aanraden om de Haervejen op te gaan. We hebben een prachtige route gelopen, zowel in het noorden van Duitsland als in Denemarken. Helaas ziet het er naar uit dat we nog moeten wachten met de uitvoering van de rest van ons plan: verder naar *Vadstena* in Zweden. Het is niet te voorspellen hoe de pandemie zich gaat ontwikkelen en de voortekenen zijn alvast weinig geruststellend.

Een laatste tip: zorg er altijd voor dat je een zak *giffjar* bij je hebt. Deze fijne, kleine kaneelbroodjes hebben ons door alle moeilijke tijden heen geholpen en je kunt ze echt bij elke winkel kopen. Als je tenminste een winkel kunt vinden...

Kerkje bij Kollemorten, Zuid-Jutland

Meer informatie over de Haervejen is te vinden op onze site:

www.pelgrimswegen.nl/rome-voorbij

Meer foto's van Geri van Ittersum vind je op:

www.vanittersum.nl

